

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 890/2014
01.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Г., због кривичног дела оштећење повериоца из члана 237. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката З.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 357/13 од 12.02.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.104/14 од 20.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 01. октобра 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г. – адвоката З.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 357/13 од 12.02.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.104/14 од 20.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 357/13 од 12.02.2014. године, окривљени М.Г. оглашен је кривим због извршења кривичног дела оштећење повериоца из члана 237. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка оштећеном износ од 78.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр.104/14 од 20.05.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Г., а пресуда Основног суда у Чачку К 357/13 од 12.02.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Г. – адвокат З.С., не наводећи законски разлог, с тим што из образложења произилази да се захтевом за заштиту законитости указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се побијане пресуде преиначе тако што ће Врховни касациони суд окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног М.Г. истиче да се радње окривљеног, због којих је правноснажном пресудом оглашен кривим, не могу квалификовати као кривично дело оштећење повериоца из члана 237. став 2. у вези става 1. КЗ, већ као кривично дело оштећење туђег права из члана 220. КЗ, за које кривично дело је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром на висину прописане казне.

Дакле, из навода захтева произилази да бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, указујући на погрешну правну квалификацију предметног кривичног дела, те на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, указивањем да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Према изреци првостепене пресуде, окривљени М.Г. је у својству директора предузећа Б.к. из З., знајући да је овај субјекат постао неспособан за плаћање, у намери да осујети измирење потраживања и изигра повериоца – Привредно друштво Р.и.м. и г.К.м., а.д. из М., у току принудног извршења у поступку који се води пред Трговинским судом у Чачку у предмету Ив бр.975/06, машину У., чија је вредност процењена на 1.600.000,00 динара, а која је пописана у судском извршном поступку, те коју је као предмет извршења било забрањено користити – током 2008. године користио за рад у разним предузећима са којима је склапао уговоре, осујетивши на тај начин наплату потраживања у износу од 947.030,40 динара и оштетивши повериоца К.м. за наведени износ.

Извршилац кривичног дела из члана 237. став 2. КЗ, је одговорно лице у предузећу или у другом субјекту привредног пословања, које има својство

правног лица, или предузетник, који знајући да је тај субјект постао неспособан за плаћање, у намери да изигра или оштети повериоца, призна неистинито потраживање, састави лажни уговор или неком другом преварном радњом оштети повериоца.

Дакле, радња извршења предметног кривичног дела јесте признање неистинитог потраживања, састављања лажног уговора или предузимање неке друге преварне радње, а последица је наступање штете за повериоца.

Како из изреке побијане пресуде произилазе сва битна обележја кривичног дела оштећења повериоца из члана 237. став 2. у вези става 1. КЗ, обзиром да је, према изреци, окривљени оштетио повериоца К.м. користећи машину У., која је била пописана у судском извршном поступку, а на који начин је оштећено предузеће осујетио за наплату потраживања у износу од 947.030,40 динара, а имајући у виду и да је за ово кривично дело прописана казна затвора од 3 месеца до 5 година, те да према одредби члана 103. став 1. тачка 5. КЗ, апсолутна застарелост за ово кривично дело наступа када протекне 5 година од извршења кривичног дела, а апсолутна застарелост, сходно одредби члана 104. тачка 6. КЗ, кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, то је очигледно да у конкретном случају апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа тек 2018. године, јер је окривљени према изреци првостепене пресуде кривично дело извршио током 2008. године.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости, којима се истиче да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела оштећење повериоца из члана 237. став 2. у вези става 1. КЗ, те да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, оцењени су неоснованим.

На исте ове повреде, бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, које жалбене наводе је Виши суд у Чачку, као другостепени, оценио неоснованим и о томе, у пресуди Кж бр.104/14 од 20.05.2014. године, на странама 3 и 4, изнео у свему јасне разлоге, које овај суд у потпуности прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.